

Для цієї печалі в природі немає бронзи

Ігор Павлюк

Для цієї печалі в природі немає бронзи.
Напоїть мою смерть.
Я вам сам заплачу за гріх.
Ми біблійний народ: є у нас і пілати, й Іуди, й бонзи,
І мойсеї-распутіни в'яжуть клубки доріг.

Крик небачених птиць в нас блукає і просить волі,
А ми руки протягуєм до неживих дідів.
Хочем хліба і солі... Зап'ємо соком тополі.
І заморські дядьки розумітимуть нас без слів.

Чи ми так натомились? Чи просто — не вмієм жити?
Утопили Перуна у кислій крові Христа.
В нього ж цвяхами зайняті руки...
Не плачуть голодні діти.
Знов шукаєм америк.
А в нас же є висота!

Ех, я вірю лиш ґенам, бо слово, як "олвіз", нині
Помагає, здається, тільки в критичні дні.
Я вважатиму так: завеликі в народі крила
І очі занадто сині,
То й літаємо тільки в наших сусідів сні.

Для крутого польоту чекають нас храмні хмари.
Летимо не у вирій.
А просто прийшла пора...
Ми — біблійний народ. На землі відбуваємо кару.
Хто знав горе земне, того щастям замучить рай.